

Vlasta Machová, životopis

Datum narození: 28. dubna 1947 Na svět mě přivedla porodní bába Františka Rehnová v Libouchci rodičům Naděždě a Janu Vydrářovým jako třetího potomka.

Tatínek pocházel z Českomoravské vysočiny od Havlíčkova Brodu. Jeho otec byl v řadách legionářů ve Francii. Domů se vrátil jako válečný invalida.

Jeho maminka byla porodní bába. Když se v zimě postarala o narození dítěte ve vedlejší vesnici, cestou domů v hlubokém sněhu tolik prochladla, že ulehla a po krátké době umřela.

Tatínkovi nabídli příbuzní z Radotína, aby syna dal k nim do učení.

A tak můj táta dostal za několik let tovaryšský list automechanika. Maminka pocházela z Prahy, její maminka byla zdravotní sestra.

Za první světové války ošetřovala na frontě raněné vojáky a mezi nimi byl i Antonín Vasiliev, který pocházel z ruského města Tbilisi.

Narukoval do carského vojska a osud ho zavál až do Čech. Po 1. sv. válce se oženil s Amálií Vokounovou – zmiňovanou zdravotní sestřičkou. Do rodné země se již nevrátil.

Maminka byla přijata na Průmyslovou školu. Po studentských demonstracích a smrti Opletala, byly školy následně uzavřeny.

Po válce se otci v Libouchci zalíbilo, využil možnost poválečného osídlování pohraničí, a tak se s celou rodinou přestěhovali na sever Čech.

Do 1. třídy jsem nastoupila ve školním roce 1953-54 v Libouchci. Pamatuji si na slova maminky, která nám říkala – doma si zlobte, ale ve škole budete poslouchat. Myslím, že jsme to v zásadě dodržovaly.

Studium na SVVŠ Jateční (dnes Gymnázium)

V té době jsem se dostala do dorostenecké reprezentace. A tak jsem neznala nic moc jiného než školu a sport. V zimě jsem doplňkově závodila na běžkách.

Studium na Pedagogické fakultě Ústí nad Labem

Po maturitě jsem zvažovala kam dál. Můj trenér Viktor Lukeš mě doporučil Pedagogickou fakultu se zaměřením na tělocvik. K tomu jsem přibrala národní školu.

Obor, který jsem studovala byl určitě zajímavý. Nepříjemné byly zkoušky z Marxismu-leninismu, dějiny KSČ, dějiny SSSR.

V 1968 jsem byla vybrána na srpnový Mezinárodní festival mládeže v Sofii.

Byl to pro mě úžasný zážitek, poznala jsem se blíže s budoucí zlatou olympioničkou ve skoku vysokém Milenou Rezkovou.

Stinnou stránkou byla informace Bulharů, že jsme obsazeni spojeneckými vojsky. Ve skutečnosti intervence proběhla až dva dny po návratu. Bála jsem se, co bude dál. Jako mladý člověk, jsem si již začala uvědomovat, že reálný komunismus se liší od toho, co jsme se učili, že západ nelze jen tak ekonomicky dohnat.

Asi týden před ukončením školní docházky jsem odjela na mistrovství republiky do Třince. Vyhrála jsem běh na 500 m a pro vysvědčení jsem si šla až o prázdninách. S atletikou za socialismu jsem byla závodit v NDR Berlín, Karl Marx Stadt (3-4 x ročně), Polsko Gdaňsk, Maďarsko, několikrát v SSSR Vladimír (oplocený tábor), Suzdal, Moskva, Leningrad, Rumunsko Poljana Brašov, Bulharsko Sofie, Švédsko Trelleborg. Měla jsem jet do Francie – byly studentské nepokoje.

V roce 1970 jsem nastoupila do ZŠ Libouchec, z žákyně jsem se změnila na učitelku ve stejné škole.

Začala jsem učit ve vyrovnávací třídě. Po několika měsících se uvolnilo místo na prvním stupni-moc se mně nechtělo ale věděla jsem, že je to příležitost.

Když jsem již byla v důchodu, stále jsem se cítila plna energie a chuti pracovat s dětmi. Tak jsem postupně poznala několik škol, různých kolektivů a rozmanitost dětí. ZŠ Chlumeč, Strábrník a ve finále ZŠ Anežky České v Krásném Březně.